

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΣ Η΄

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 10

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΟΥ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΙΕΡΕΩΣ

Εισηγήσις τοῦ Προτοπρεσβυτέρου αἰδεσ. «Κωνσταν-
τίνου Καλλινίκου ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Ἀ-
ποστόλῳ τοῦ ἱεροῦ κλήρου Δ. καὶ Β. Εὐφώπης, προε-
σβυτέρου τοῦ Σεβασμιατάτου Μητροπολίτου Θουατείρων
καὶ Γερμανοῦ κατὰ τὴν α΄ ἐβδομάδα τοῦ Ὀκτωβρίου
1929. Ὁ συγγραφεὺς τῆς εισηγήσεως ταύτης ἐνεκα
ἀνάγκης δὲν ἠδυνήθη νὰ μετάρχη αὐτοπροσώπως τοῦ
ἔργου].

Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Πρόεδρε !

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί !

Προκειμένου νὰ ἀπασχολήσω ἐπὶ βραχὺ τὴν προ-
σῆσιν σας μὲ τὸ κατηχητικὸν ὑποῦργημα τοῦ ἱερέως,
ἐπιπλέον νομίζω νὰ βαδίσω ἀπὸ τῶν γενικῶν εἰς τὰ με-
ταίτια. Θὰ διεξέλθω δηλ. ἐν πρώτοις ἐπὶ τὸ ἀκαδη-
μαϊκώτερον τὰ περὶ σκοποῦ, ὕλης καὶ μεθόδου τοῦ
κατηχητικοῦ μου, οἷα ἐγὼ θὰ τὰ ἀντισταλαμβανόμεν καὶ
ἐπιθυμῶν· καὶ ἀκολουθῶν θὰ κατέλθω εἰς δύσλυτά
κατηχητικὰ προβλήματα, πολιορκουόμενα εἰδικῶς ἡμᾶς τοὺς
κατηχητικούς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἵνα πρὸς τὸ ἰδεῶδες
κατηχητικὸν ἐπιτύχω τὴν σκληρὰν πραγματικότητα καὶ δώσω εἰς
τὴν σύνεσιν καὶ πολυπειρίαν σας ἀφορμὰς πρὸς συζή-
τησιν καὶ ἐξεύρεσιν τῶν μέσων σχετικῆς διορθώσεως,
καὶ ἐπιτύχω τὸν ἠδύμορον ἢ διορθώσεως εἶνε ἐφικτή. Δὲν ζητῶ συγγνώ-
μην ἐὰν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεχθένόμενα θὰ εἶνε μυριόλε-
πτοι κοινοτυπία, ἀφοῦ τοῦτο εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν
τοῦ κατηχητικοῦ τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ διότι, διορθωγμένον πολλὰ
κατηχητικὸν ἔχον τὸ σαρκίον, ἀδυνατῶ ἵνα προσωπικῶς ἐν
τῷ μέσῳ ὑμῶν παραστῶ καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἐκ-
φρασῶ, οἷα συνέχουσί με ἐλπίδες ἀπὸ τῆς σημερι-
νης ἀδελφικῆς συναντήσεώς μας.

Τίς ὁ σκοπὸς τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου; Ὁ σκοπὸς
τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου εἶνε νὰ προσαγάγῃ τοὺς θρη-
σκευτικῶς νηπίους εἰς τὴν ἐν Χριστῷ γνῶσιν καὶ διὰ
τῆς ἐν Χριστῷ γνῶσεως εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν,
καὶ ἐπιβίβασιν αὐτοὺς ἀπὸ ἀσυνειδήτων καὶ ἀδρανῶν
ἐν σωματικῶν ἐνσυνείδητα καὶ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας,
καὶ εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα
ἐν ἡμῖν πληρουμένου. Ὡς ὑπάρχει ἀνάπτυξις ἐν τῇ
συναισθητικῇ σφαίρᾳ, οὕτω καὶ ἐν τῇ πνευματικῇ σφαίρᾳ
ὑπάρχει ἀνάπτυξις, ὅπου καὶ ἐνταῦθα διακρίνονται
κατὰ τὴν πίστιν ἐνήλικες, οἱ θρησκευτικῶς ἄστροι
καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ
ἀφίχθόντες, οἱ γάλακτος δεόμενοι, αἵτε ἐν τοῖς στοι-
χείοις ἔτι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντες, καὶ οἱ

στερεᾶ; τροφῆς μεταλαμβάνοντες, αἵτε γεγυμνασμέ-
νοι τὰ αἰσθητήρια. Καὶ αὐτοὶ οἱ Μαθηταὶ τοῦ Κυ-
ρίου ἐδέθησαν ἐκ νηπίων κατὰ τὴν πίστιν νὰ ἀνδρω-
θῶσι, πολλὰ μὴ ἀντισταλαμβανόμενοι, εἰς πλείστα ἠθι-
κῶς ὑπολασπόμενοι, μέχρις οὗ ἡ τριετής προπαιδεία
τοῦ Διδασκάλου καὶ ἡ κατὰ τοῦ θανάτου δόξα Του
ἤνοιξαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τοὺς κρουνοὺς τῆς
Πεντηκοστῆς. Καλλιέργεια ἄρα τῶν ψυχικῶν δυνά-
μεων πρὸς τὸν, ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἀσείας εἰς τὴν
πνευματικὴν ὀριμότητα, προβιβασμόν· ἰδοὺ τὸ ἔργον
τοῦ Χριστιανοῦ κατηχητοῦ.

Καίτοι γνώσις μόνον ξηρὰ δὲν εἶνε ἡ Χριστιανι-
κῆ Κατηχητικῆ (καθὼς καὶ προκαταβολικῶς τονίζο-
μεν καὶ πλατύτερον θὰ ἀναπτύξωμεν περαιτέρω),
καθιστῶ ὅμως τὴν γνῶσιν ὑποβάθραν τῆς πίστεως
καὶ πράξεως, καὶ παρουσιάζεται κατ' ἀρχὰς ὡς συ-
νεχῆς καὶ μεθοδικὴ διδασκαλία, πρὸς τὸν ἀφυπνίζο-
μενον νοῦν ἀποτεινομένη. Τῆς δὲ διδασκαλίας ταύτης
κέντρον καὶ ἐστία καὶ λίθος ἀκρογωνιαίος εἶνε ἡ διὰ
τοῦ Μονογενοῦς σωτηρία. Διότι διὰ τοῦ «ὡς πρόβα-
τον ἐπὶ σφαγὴν» ἐκατήχησε τὸν εὐνοῦχον ὁ Φίλιπ-
πος· διὰ τοῦ «εἰρήνη διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἐκατήχη-
σε τοὺς περὶ τὸν Κορνήλιον ὁ Πέτρος· διὰ τοῦ «πί-
στευσον ἐπὶ τὸν Κύριον καὶ σωθήσῃ» ἐκατήχησαν
τὸν ἐν Φιλίπποις δεσμοφύλακα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σί-
λας· ἡ ἐν Χριστῷ δὲ σωτηρία ὑπῆρξεν ἀνεκάθεν ὁ
κεντρικὸς πυρῆν, περὶ τὸν ὅποιον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκ-
κλησίᾳ διεμορφώθησαν τὰ πρὸς ποδηγεσίαν τῶν κα-
τηχηομένων Σύμβολα.

Ἄλλ' ἢ ἐν Χριστῷ σωτηρία, ὡς γεγονὸς χρόνω
συντελούμενον καὶ προομετρούμενον, ἔχει τὰς ἀπόψεις
τῆς καί, τρόπον τινά, τὰς διαφόρους τῆς παραγράφου
τῆς· τὴν προετοιμασίαν τῆς· τὴν πραγματοποίησιν
τῆς· τὴν ἐξάπλωσιν τῆς· τὴν ἐφαρμογὴν τῆς καὶ τὴν
τελειώσιν τῆς. Καὶ οὕτως ἡ Κατηχητικὴ διδασκαλία
ἐναγκαλιζέται τὴν ὅλην θρησκευτικὴν παιδείαν εἰς
τὰ κυριώτατα. Διδάσκει τοὺς κατηχουμένους τῆς τὴν
Παλαιὰν Διαθήκην ὡς προπαρασκευὴν εἰς τὴν ἐν Χῷ
σωτηρίαν· τὴν Καινὴν Διαθήκην ὡς πραγματοποίησιν
τῆς ἐν Χῷ σωτηρίας· τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ
πράξιν καὶ λατρείαν ὡς ἐφαρμογὴν καὶ οἰκιοποίησιν
τῆς ἐν Χῷ σωτηρίας· καὶ τὰ ἀφορῶντα τὸν θάνατον
καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον ὡς τελειώσιν τῆς ἐν Χῷ
σωτηρίας. Πάντα ὅμως ταῦτα στοιχειωδῶς καὶ ἐν
συνόψει καὶ ὑπὸ μορφῆν σπερμάτων, ἕξ ὧν διὰ πε-
ραιτέρω καλλιέργειας θὰ προκύψῃ ἡ περαιτέρω πλου-
σιώτερα βλάστησις.

Ἡ χρονολογικὴ σειρὰ τῆς οὕτω καταμηθείσης δι-
δακτέας ὕλης δὲν πρέπει κατ' ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην

νά διαταράσσεται. Οἱ ἄκρατοι Προτεστάνται θὰ ἐπεθύμουν νὰ δοθῆ εἰς τὰς χεῖρας τῶν παιδίων ἀμέσως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἀποκλειστικῶς ἡ Βίβλος. Οἱ ἄκρατοι Παπισταὶ θὰ ἠθέλουν ἡ Κατηχητικὴ διδασκαλία νὰ μὴ περιστρέφεται περὶ ἄλλο τι παρὰ περὶ τὴν συνεχῆ τῶν πιστευτέων καὶ πρακτέων Κατήχησιν. Ὁ ὀρθόδοξος ὅμως κατηχητὴς (χωρὶς νὰ ἀποσκυβαλίση ἐντελῶς τὴν Βίβλον καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τελευταῖον στάδιον, διὰ τὸ ὁποῖον βιβλικὰς τινὰς σελίδας ἐπιφυλάσσει ὡς ἐπιστέγασμα), ὁ ὀρθόδοξος, λέγω, κατηχητὴς θὰ προσέξῃ εἰς ὅλας τὰς ἀπόψεις τοῦ θέματος του, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν Ἱεράν Ἱστορίαν, ἥτοι τὰ ἐκλεκτότερα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν του συντελεστικώτερα ἀγιογραφικὰ κεφάλαια· διότι οὕτω θὰ καταστήσῃ τὴν διδασκαλίαν του εὐπεπιτοτέρα διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· οὕτω θὰ καταβάλλῃ ἀσφαλέστερα θεμέλια· οὕτω θὰ παρατάξῃ διηγήσεις συγκεκριμένας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀκολουθῶς ὡς φυσικοὶ καρποὶ θὰ προέλθουν καὶ αἱ τὴν καθ' αὐτὸ Κατήχησιν συνιστώσας δογματικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρχαί. Δογματικολογεῖν καὶ ἠθικολογεῖν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἀεροδρομεῖν ἀνευ γηϊνῆς ἀφετηρίας καὶ ἀνευ ἐλπίδος προσγειώσεως. Εἰς τὴν Γραφὴν δὲ καὶ μόνην περιορίζει τὴν τῶν παιδῶν κατήχησιν εἶνε ἴσον πρὸς τὸ ῥίπτειν αὐτὰ εἰς λαβύρινθον ἀνευ ἀριανείου μίτου. Ἀλλ' ἡ Γραφὴ ἀκραταῖα δὲν εἶνε πρόπον νὰ δοθῆ εἰς τὰ παιδιά. Ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ σελίδες γενεαλογικῶν πινάκων ἢ λεπτεπιλέπτων λευτικῶν διατάξεων, οὐδὲ τῶν μεμεστωμένων θεολόγων τὸ ἐνδιαφέρον προκαλοῦσαι. Κεφάλαια δὲ πλεῖστα ὅσα ἐν αὐτῇ πρόφητικά τε καὶ διδακτικά καὶ ἱστορικά εἶνε ἄγαν σκοτεινά. Συνήθειαι δὲ τινες πρωτόγονοι διασείουσι τὸ ἦθος τῶν ἀώρων ἀντὶ νὰ τὸ οἰκοδομήσασαι. Καὶ ἐπὶ πλεόν· ἡ γλώσσα τῶν Ὁ' δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὅποیان θὰ ἀντελαμβάνοντο τὰ παιδιά.

Μετὰ τὴν προπαρασκευὴν καὶ πραγματοποίησιν τῆς ἐν Χῷ σωτηρίας, ἡ ἐξάπλωσις τῆς. Καὶ μετὰ τὴν Παλαιάν καὶ Καινὴν Διαθήκην οἱ κυριώτεροι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σταθμοί. Χρήσιμον καὶ τὸ μάθημα τοῦτο, ὡς συνεχίζον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διηγηματικοῦ τόνου τὴν Κατηχητικὴν διδασκαλίαν, ὡς ἀναπτύσσον λεληθότως εἰς τὰς παιδικὰς καρδίας τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν πίστιν τὴν νικήσαν τὸν κόσμον καὶ ὡς καλλιεργοῦν ἐν αὐταῖς τὴν στοργὴν πρὸς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥς οἱ ὀρίζοντες πλήρεις ἠρωϊκῶν ὑποδειγμάτων πρὸς μίμωσιν. Διὰ τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας ὁ παῖς καὶ ἡ παιδικὴ θὰ μάθουν τίς ἡ πνευματικὴ των Μήτηρ καὶ πῶς δύναται ἐπ' αὐτῇ νὰ σεμνύνωνται. Ἐν αὐτῇ ὁμοίως θὰ εὕρωσι τὴν γέφυραν, τὴν ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ καὶ πρακτικοῦ μέρους τῆς θρησκευτικῆς των διαπαιδαγωγήσεως μετὰγούσαν αὐτοὺς εἰς τὸ θεωρητικόν. Τὰ δὲ πρὸς διδασκαλίαν ἀπὸ τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας κεφάλαια ἔστωσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον τὰ ἐξῆς: Ἡ Πεντηκοστὴ ὡς γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀποστολικοὶ χρόνοι. Οἱ διωγμοί. Ὁ ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου θρίαμβος. Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Οἱ ἅγιοι Πατέρες. Διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ παρὰ τοῖς Σλαύοις καὶ τοῖς ἄλλοις

βαρβάρους. Ὁ χωρισμὸς τῆς Δύσεως ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ μεσαιωνικοὶ μας χρόνοι. Ἡ Ἐκκλησία μὴ ὑπὸ τοὺς Τούρκους. Οἱ νεομαρτυρῆς μας καὶ οἱ ἄλλοι δάσκαλοι. Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις. Αἱ Ὁρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι. Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους. Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Καὶ τώρα (τώρα, ὅποτε ἡ ἐκ τῆς Ἱστορίας ὑποδειγματικὴ διδασκαλία προηγήθη καὶ τὰ συγκεκριμένα ἐτέθησαν ὡς βάσις τῶν ἀφηρημένων) τώρα, λέγω, ἐρχεται ἡ δόγματικὴ, ἠθικὴ καὶ λειτουργικὴ τοῦ παιδίου στοιχεῖωσις, ἡ τὴν καθ' αὐτὸ Κατήχησιν ἀπολοῦσα καὶ τοὺς τρόπους διδάσκουσα τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ οἰκειώσεως τῆς ἐν Χῷ σωτηρίας, τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀρχομένης καὶ ἐν οὐρανοῖς τελειουμένης. Ἐπιτελοῦνται οὖν οἱ μέλλον κατηχεῖσθαι τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας (ἐντελέλονται αἱ Ἀποστολικά Διαταγαὶ) παιδευέσθω... περὶ τοῦ Ἀγεννήτου γνώσιν, τὴν περὶ Υἱοῦ Μονογενοῦς ἐπίγνωσιν, τὴν περὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος πληροφορίαν. Μανθανέτω δημιουργίας διαφόρου τῆς Προνοίας εἰρμόν, νομοθεσίας διαφόρου δικαιοσύνης Παιδευέσθω διὰ τὸν κόσμον γέγονε, καὶ δι' ὃ ὁ κοσμικὸς πολίτης ἀνθρώπος κατέστη. Ἐπιγινώσκω τὴν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶναι τὴν εὐαγγελίαν. Παιδευέσθω ὅπως ὁ Θεὸς τοὺς πονηροὺς ἐκόλασεν ὕδατι καὶ πυρὶ, τοὺς δὲ ἄλλοι οὐκ ἐδόξασε καθ' ἑκάστην γενεάν, ὅπως τε προνοημένος οὐκ ἀπεστράφη ὁ Θεὸς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἀλλ' ἀπὸ πλάνης καὶ ματαιότητος εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐκάλεε κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀπὸ τῆς δουλείας καὶ ἀσεβείας εἰς ἐλευθερίαν καὶ εὐλάβειαν ἐπανάγων, ἀπὸ ἀδικίας εἰς δικαιοσύνην, ἀπὸ θανάτου εἰς ζωὴν αἰδίου.—Εἶνε ἀνάγκη ἄρα γε νὰ τονίσω, ὅτι αἱ ἀπαριθμηθεῖσαι δογματικαὶ ἀλήθειαι πρέπει νὰ τίθενται ἐνώπιον τοῦ παιδὸς ὡς ἀξιωματικὰ ἀνεπίδεκτα (τό γε νῦν) οἷας δῆποτε συζητήσεως, πρὸς τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ κλίνη τὴν μικρὰν κεφαλὴν καὶ οἷον τρόπον θὰ τὴν ἐκκλινει ἐνώπιον τῆς μητρὸς τοῦ Ἐξηγήσεως βεβαίως πρέπει νὰ παρέχωνται, ὅταν προκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ παιδίου. Ἀλλὰ νὰ ὁμιλοῦμε περὶ τῆς πρώτης ἀποδείξεως τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης, ὡς πρᾶττον συνιθῆσιν αἱ Κατηχήσεις μας, καὶ νὰ μετατρέπωμεν εἰς ἀπολογία τὴν ἀφελὴ ἐκθεσιν τῆς πίστεως εἶνε ἀπὸ παιδικῆς ἀπόψεως ἀψυχολόγητον καὶ ἀπαιδαγωγικόν.

Δόγμα ἐν τούτοις γυμνὸν ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι. Εἶνε καὶ ρυθμιστὴς διαγωγῆς καὶ πράξεως. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν τοῦ Συμβόλου ἀνάπτυξιν προσθέτει ἡ Κατήχησις καὶ τὴν τοῦ Δεκαλόγου, εὐαγγελικῶς συμπληρουμένην. Ἐπαιδῆ δὲ τὰ πρὸς οἰκαιοποίησιν τῆς Χῷ σωτηρίας μέσα εἶνε μὲν ἡ ὀρθοδοξία καὶ ἡ ὀρθὴ πρᾶξις, εἶνε δὲ καὶ τὸ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιπονεῖν, τρίτον μέρος τῆς καθ' αὐτὸ Κατηχήσεως ἡ ἀποτελέσῃ ἡ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς ἐξηγήσεις καὶ τὴν ἰδιωτικὴν καὶ δημοσίαν λατρείαν ἀποβλέποντες. Ἐνταῦθα ὁ κατηχούμενος οὐ μόνον τί ἐστι προσευχὴν πρέπει νὰ μάθῃ, καὶ τί κοινὴ λατρεία, καὶ τίνας κυριώτερας τελεταὶ τῆς θρησκείας του, καὶ τί ἡ θεολογικὴ λειτουργία, ἡ ὑψίστη πασῶν τῶν τελετῶν, ἀλλὰ καὶ

παικῶς πρέπει νὰ ἐξασηθῆ εἰς τὸν τρόπον τοῦ
 ἰσχυροῦ καὶ παρακολουθεῖν τὰ διαδραματιζόμενα
 ἐπ' ἱερῶ ναφ.

καὶ οὕτως ἡ κατηχητικὴ μόρφωσις ἔχει ποικίλην
 ἐνδιαφέρουσαν τὴν μέθοδον. Ἀοχομένη ἐκάστοτε
 βραχέως καὶ ἐπικαίρου προσευχῆς πρὸς τὸν Φα-
 τὴν καὶ Συντηρητὴν τῶν παιδίων, ἐκδέεται ἐν
 οἰκίᾳ διὰ στόματος τοῦ διδασκάλου ἀφελῶς τε ἅμα
 ἁξιωματικῶς πᾶν ὅτι ὡς τροφήν ῥωστικὴν καὶ
 ἀφορεσβίον ἢ παιδικὴ ψυχὴ δύναται νὰ δεχθῆ
 πρὸς ἑαυτὴν μετουσίωσιν. Κατέρχεται εἴτα εἰς σχε-
 τικὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐρωτήσεις τοῦ διδάσκοντος
 ἀπαντήσεις τῶν διδασκουμένων, ὅπου διὰ τῆς σω-
 κτικῆς μεθόδου τὰ κατάλληλα ἠθικὰ συμπερά-
 σματα καὶ αἱ πρακτικαὶ ἐφαρμογαὶ ἐκμαίευνται. Καὶ
 ἀλλήγει ἐπὶ τέλους εἰς ἐκλεκτοὺς δαβιδικοὺς ψαλ-
 μοὺς καὶ ἔμμουσα ἀπολυτίκια καὶ τροπάρια καὶ ἰδιό-
 γραφαὶ καὶ κατανυκτικὸς ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος, ἐν
 ᾧ ἁγλαὴ μουσικῇ τῶν ὁποίων λικνίζεται ἡ παιδικὴ
 ψυχή. ἔνωρίς ἐδιζομένη εἰς τὸ τελετουργικὸν τῆς
 λατρείας ἡμῶν θρησκείας. Ναδὲ βεβαίως τὸ κατη-
 χητικὸν σχολεῖον δὲν εἶνε, οὐδ' ἔρχεται νὰ ὑποκατα-
 ῖν τὰ ἐν τῷ τόπῳ τῆς λατρείας μυσταγωγούμενα.
 Ἐποπασκευάζει ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικὸν ναοῦ καὶ
 καθιστᾷ αὐτὸ ἀπὸ τοῦδε ἱκανόν, ὅπως ἐκκλησια-
 στικὸν ἐν τῇ ὁμοζούσῃ στάσει καὶ τάξει, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἔρχεται! τόσον θλιβερῶς καὶ ἡμεῖς ἀκόμη οἱ ὄρμητοι ὑ-
 ποτροῦμεν.

Ἡ κατηχητικὴ μόρφωσις δὲν εἶνε πλήρης ἄνευ τα-
 κτικῶν ἐκκλησιαστικῶν τῶν παιδίων: ἐκκλησιαστικῶν ὅμως
 ὅσον τὸ δυνατόν συντόμου καὶ ἐνεργοῦ διότι μόνον
 διὰ τῆς σχετικῆς συντομείας τῶν ἱερῶν μας ἀκο-
 λουθῶν καὶ τῆς συμπροσευχῆς καὶ ἀφελοῦς συμπαλ-
 λωδίας πάντων τῶν ἐκκλησιαζομένων θὰ λυθῆ ποτε
 τὸ πρόβλημα τῆς λατρευτικῆς ἀκαταστασίας μας.
 Ὁμοίως ἡ κατηχητικὴ μόρφωσις δὲν εἶνε πλήρης
 ἄνευ ὁμαδικῶν καὶ ἐπιβλητικῶν κατὰ τακτὴς ἡμέρας
 κοινωνιῶν τῶν κατηχουμένων, προσερχομένων πρὸς
 τὸ Μυστήριον ἐν εὐλαβείᾳ, οἰκονομοῦσιν καὶ τοὺς ἐν
 τῇ ἀνευλαβείᾳ ἐγγηράσαντας. Ὅτι δὲ καὶ ἡ ἠθικὴ
 αὐτῶν πρέπει παρὰ τοῖς παισὶ νὰ καλλισργῆται ὡς μέ-
 γιστος οὐσιώδης τῆς κατηχητικῆς τῶν προπαιδύσεως,
 ἔπειτα οὐδεὶς ὁ ἀμφιβάλλων. Διότι ἐπὶ τέλους
 κατηχητικὸν σχολεῖον λέγοντες, δὲν ἐννοοῦμεν παρὰ
 ἀλλεῦθεν γασακτῆρων καὶ δημιουργίαν δράσεως χρι-
 στιανικῆς. Ἡ φιλαλήθεια λοιπόν, ἡ τιμιότης, ἡ τή-
 ρησις τῶν ὑπεσχημένων, ἡ φειδῶ τοῦ χρόνου, ἡ σω-
 φροσύνη καὶ ψυχικὴ καθαραιότης, τὸ πρὸς τοὺς ἀνωτέ-
 ρους σέβας καί, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν
 Ἐκδύσαντα τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἅς εἶνε κατη-
 χησιαστικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ κατηχητικοῦ μας προ-
 γράμματος, οἱ δὲ ἐπιδίδοντες εἰς τὰς ἀρετὰς ταύτας
 ὡς βραβεύονται δημοσίᾳ καὶ ἅς τυγχάνουν τῶν ἀρι-
 στείων. Ἄς ἀμιλλῶνται δὲ οἱ κατηχούμενοι καὶ ὡς
 πρὸς τὴν φιλαλληλίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν
 πασχόντων. Κοινὸν δὲ κίβωτόν τῶν παιδικῶν τῶν
 συνεισφορῶν ἅς συντρέχῃ ἐπιφαινομένης δυστυχίας,
 πρὸς ἐθισμόν μᾶλλον φιλανθρωπίας παρὰ πρὸς δυσ-
 τυχίας ἐπούλωσιν.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος) δ

Ἡ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΚΑΘΟΛΙΚΟΥ FR. VERNON ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΠΙΣΜΟΝ

ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΙ ΤΟΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΝΤΑ
 ΑΓΓΛΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΝ

[Γράμματα ἐκ Λονδίνου]

Πρὸς τινῶν μηνῶν μεταξὺ τοῦ θρησκευόντος κόσμου
 τοῦ Λονδίνου ἐκυκλοφόρησεν ἡ φήμη ὅτι ὁ Ἀγγλο-
 καθολικὸς ἱερεὺς καὶ διαπρεπὴς ἱεροκήρυξ Rev.
 Vernon Johnson πρόκειται νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ἀγ-
 γλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μεταστῆ εἰς τὴν Ρωμαϊ-
 κήν. Ἡ φήμη, μετ' ἐπιτάσεως διαδιδουμένη, σὺν τῷ
 χρόνῳ ἐφαίνετο ἀπίθανος, καθόσον ὁ Father Ver-
 non — ὡς ἦτο γνωστὸς μεταξὺ τῶν θρησκευουσῶν
 λαϊκῶν μαζῶν — ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνθουσιω-
 δῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἀγγλοκαθολικισμοῦ. Ὑπῆρξε
 συγγραφεὺς πολλῶν ἠθικοθρησκευτικῶν βιβλίων λίαν
 ἐποικοδομητικῶ περιεχομένου, ὑπεστήριξε τὴν ὑπό-
 θεσιν τοῦ Ἀγγλοκαθολικισμοῦ μετὰ πίστεως καὶ ζή-
 λου φλογεροῦ καὶ ἐν τινι συγγράμματι αὐτοῦ ἐπι-
 γραφομένῳ «Σημειώσεις ἐπὶ τῆς Καθολικῆς θρη-
 σκείας» διετύπωσε τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς
 Ἀγγλοκαθολικῆς μερίδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλη-
 σίας, εἰς ἣν ἀνήκεν, ἀναιρῶν αὐτοχρόνως τὰς πλά-
 νας τῆς Ρωμαϊκῆς. Ἰδιαιτέρως ἦτο γνωστὸς διὰ τὰ
 συναρπαστικὰ αὐτοῦ κηρύγματα, τὰ ὅποια χιλιάδες
 κόσμου ἔσπευδον ὅπως ἀκούσωσι. Οἱ ναοί, εἰς τοὺς
 ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ ὀμιλήσῃ, ἦσαν πάντοτε κατόμμε-
 στοὶ λαοῦ, ὑπῆρξαν δὲ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας
 ἑκατοντάδες κόσμου δὲν ἠδύναντο νὰ εἰσέλθωσιν εἰς
 αὐτοὺς λόγῳ τοῦ μοναδικοῦ συνωστισμοῦ τοῦ πλή-
 θους, ὅπερ ἔσπευδε νὰ ἐνωτισθῆ τοῦ κηρύγματος τοῦ
 πατρὸς Vernon. Ἡ φήμη συνεπῶς τῆς μεταστάσεως
 εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν τοιαύτης προσωπικό-
 τητος ἤλθεν ὡς κατάπληξις συγκλονιστικῆ, χωρὶς μ'
 ὄλα ταῦτα νὰ διαψεύδηται ἢ νὰ διαβεβαιουῖται ἐπι-
 στήμως. Τὸν παρελθόντα ὅμως Σεπτέμβριον πρώτῃ
 ἡ ἐφημερίς «Ἐσπερινὴ Σημαία» ἔκαμε τὴν ἐπίσημον
 ἀποκάλυψιν. Καὶ ὁ κόσμος ἐπιστήμως πλέον ἐπληρο-
 φορεῖτο ὅτι ὁ πατὴρ Vernon, ὅστις ἐπὶ δεκαπενταε-
 τίαν διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς κοινωνικῆς του δρά-
 σεως ἐπέστρεψε πολλοὺς εἰς τὸν Χριστόν, ἀνεκού-
 φισε χιλιάδας δοκιμαζομένων ἐκ τῶν ὀδυνῶν τῆς
 καθ' ἡμέραν βιοπάλης, ἔστερέωσεν οὐκ ὀλίγους κλο-
 νιζομένους ἐν τῇ πίστει καὶ ταῖς θρησκευτικαῖς τῶν
 πεποιθήσεσι καὶ ἐν γένει ἔδρασεν ὡς εἰς τῶν ἀριστῶν
 ἐκπροσώπων τοῦ Κλήρου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλη-
 σίας, προσήρχετο εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐγγώσθη πρὸς τούτους ὅτι ὁ τέως ζηλωτὴς Ἀγ-
 γλοκαθολικὸς προσεχώρησεν εἰς τὸν Παπισμὸν ἄνευ
 ὄρων, συγκατετέθη δλν. νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ δεκτὸς
 ὡς ἄπλοῦς Vernon Johnson δίχα ἱερωσύνης, ἔτι δὲ
 καὶ δίχα βαπτίσματος, δεδομένου ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκ-
 κλησία θεωρεῖ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἔστε-
 ρημένην Ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ κατ' ἀκολου-
 θίαν κενοὺς περιεχομένου τύπους καὶ τὰ μυστήρια
 αὐτῆς. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ὡς ἄνω εἰ-
 ἡσεως τοῦ ἐκλατινισμοῦ δλν. τοῦ τέως πατρὸς Ver

πον, εἶδε τὸ φῶς βιβλίον ὑπ' αὐτοῦ γραφὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰς Κύριος, μία πίστις», ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ συγγραφεὺς περιγράφων τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ δοκιμασίαν καὶ τὴν ἠθικὴν πάλην, ἣτις προηγήθη τῆς προσχωρήσεώς του εἰς τὸν Παπισμὸν, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ τελευταίου τούτου στηριζόμενος ἐπὶ τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τῆς ἱστορίας τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων. Ὁ κ. Vernon Johnson—ὡς μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ προσονομάζωμεν νῦν αὐτὸν αὐτὸ τοῦτ'—τὸ τελευταῖον διάβημα αὐτοῦ—ὑπῆρξεν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀπλάστων καὶ θερμορῶν κληρικῶν, οἵτινες, ἐγκαταλιπόντες κατὰ μέρος πᾶσαν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν θεολογικῶν αὐτῶν σπουδῶν, ἐπεδόθησαν ὀλοφύχως εἰς τὴν διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἄλλης πνευματικῆς τῶν δράσεως εὐεργεσίαν τοῦ λαοῦ καὶ ἀνακούφισιν αὐτοῦ ἐκ τῶν πληγῶν τῆς ἁμαρτίας. Εἰς τὸ περιστατικὸν δὲ τούτου—καθὰ σημειοῖ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸ βιβλίον του—δφείλεται καὶ τὸ ὅτι μόλις νῦν ἀσπάζεται τὸν Παπισμὸν καὶ ἐγκαταλείπει τὸν Ἀγγλοκαθολικισμόν. Ὡ, ἐκ τούτου τὸ σύγγραμμα ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχεται ἡ ἀπολογία του, ὅπως εἶπεν, τὸ ἔχει οἰκοδομήσει ἐπὶ αἰσθηματολογίας μᾶλλον ἢ ἀδῶν ἐπιστημονικῶν ἐκζητήσεων καὶ ἐπιχειρημάτων. Γνωρίζει ὁμοῦς καλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε πρὸ ὀλίγου. Καὶ διὰ νὰ λάβῃ τις ἀπλῶς ἰδέαν τῆς δημοικότητος τοῦ τέως πατρὸς Vernon, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐντυπωσεως, ἣν ἐνεποίησεν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἡ μεταστροφή αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ βιβλίον του δημοσιευθὲν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους, μέχρι τῶν ἀρ. ὧν τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ἦτοι ἐν διαστήματι μηνὸς περίπου, ἠρῶθη ἐπὶ ἀκριβῶς ἐκδόσεις, ἐφθασε δὲν. καὶ ὑπερέβη καὶ αὐτὰ τὰ σημειώσαντα σταθμὸν μοναδικῶν ἐπιτυχίας βιβλίου. Παρατρέχων πάνθ' ὅσα λέγει ὁ συγγραφεὺς περὶ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ πρωτείου του ἐν τῷ βιβλίῳ του, θὰ ἤθελον νὰ δώσω περιλήψιν νῦν τῶν σκέψεων, αἵτινες ὤθησαν αὐτὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Ἀγγλοκαθολικισμόν. Εἶναι, φρονῶ, λίαν ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσῃ τις πῶς κρίνει τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔδρασεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, κληρικὸς, ἀποφασίζων ν' ἀπαρνηθῇ αὐτὴν καὶ νὰ ταχθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν ἄλλης, τῆς ὁποίας τὴν διδασκαλίαν πρότερον ἠμφεσβήτει καὶ ἀνῆρει. Ἴδου λοιπὸν τί λέγει περὶ τῆς Ἐκκλησίας του:

«Τί δύναμις νὰ εἶπω ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀγγλοκαθολικισμόν, ὅστις ἐπὶ δεκαπέντε ὀλόκληρα ἔτη ἀπερρόφα κάθε ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς μου; Ὀλίγοι ἴσως ἦσαν περισσότερον ἐμοῦ ἀπερροφημένοι ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοκαθολισμοῦ καὶ ἐμποτισμένοι δι' αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐβασάνισαν τὴν διανοίαν μου ἀμφιβολία προκειμένου περὶ τῆς κινήσεως, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐδημοῦργησεν. Ἐβλεπον ὅτι δι' αὐτοῦ νέαι λεωφόροι κοινῆς ὀφελείας διανοίγονται, καὶ πρόοδος, χάρις εἰς αὐτόν, πανταχοῦ δσημειοῦτο. Ἐνοοῖται νεαροὶ ἀνελάμβανον ζωὴν... Τί ἦτο λοιπὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠνάγκαζέ με νὰ ἀπαρνηθῶ τὴν πειθαρχίαν εἰς αὐτόν; Τί ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξεργάζου με ἐκ μιᾶς θέσεως καὶ κατα-

στάσεως, ἣτις ἀπὸ γε πνευματικῆς καὶ ἀνθρώπινης ἀπόψεως ἔδιδε μοι ὅ,τι θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπιθυμήσω καὶ εἶχεν ἐφ' ἑαυτῆς τὰ σημεῖα τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ;... Ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ κανονικὴ αὐθεντία, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώριζον καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀκολουθήσω, ἦτο ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας ἢ τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων. Καὶ τότε διὰ πρώτην φοράν ἤρχισα νὰ ἀνησυχῶ διὰ τοὺς ἐπισκόπους... Σπανίως εἶχον ἔλθῃ εἰς ἐπίσημον προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐπισκόπων, μεθ' ὧν ὁμοῦς πολλὰς ἀνεπισήμως συνητήθην. Ὁμολογῶ ὅτι οὗτοι ὑπῆρξαν πάντοτε εὐγενεῖς καὶ αὐτὸ τούτο χριστιανοὶ κύριοι προσπαθοῦντες εἰς πολὺ δυσκόλους περιστάσεις νὰ ἐννοήσουν καὶ κρατήσουν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ἠνωμένας τρεῖς διαφόρους τάσεις—τοὺς Εὐαγγελικούς, τοὺς Μοδερνιστὰς καὶ τοὺς Ἀγγλοκαθολικούς. Καὶ ἀπετέλει δι' ἐμὲ πάντοτε ἀφορμὴν λύπης τὸ ὅτι παρὰ τὰς προσπαθείας αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσουν τὴν περὶ αὐθεντίας ἀντίληψιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας... Ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντες τρεῖς σχολαὶ σκέψεως: ἡ τῶν Εὐαγγελικῶν, τῶν Μοδερνιστῶν καὶ τῶν Ἀγγλοκαθολικῶν. Καὶ ὅλαι αὗται αἱ σχολαὶ εἶναι ἀντιφατικαὶ πρὸς ἀλλήλας καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐξακολουθοῦν ὑπάρχουσαι καὶ δρῶσαι. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν τριῶν τούτων τάσεων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν με ἐτάρασσε πρότερον. Ἐφαίνετό μοι λογικὸν καὶ δὴ καὶ καλόν, ὅπως αὗται ὑπάρχουσιν ἢ μία παρὰ τὴν ἄλλην καὶ οἱ ἐχόμενοι τούτων ἐργάζονται ἐν φιλικαῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσιν ἐν τῇ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κοινονίᾳ εὐρισκόμενοι, μέχρις ὅτου ὑπερισχύσει ἡ ἀλήθεια. Καὶ οὐδαμῶς ἀμφέβαλλον ὅτι ἡ ἀλήθεια εὐρίσκειται εἰς τὸ μέρος τῶν Ἀγγλοκαθολικῶν. Ἦδη ὁμοῦς εἰσκέψεις μου μετεστάφησαν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀντὶ νὰ θεωρῶ τούτο ὡς καλόν, ἡ διάνοιά μου ἐβασανίζετο καὶ κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀμηχανίας. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τώρα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συνυπάρχωσι δύο ἀντιφατικαὶ διδασκαλίαι περὶ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς Ἱερουσῆνης καὶ τῶν Μυστηρίων, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Θ. Εὐχαριστίας ἐν μιᾷ καὶ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμιλοῦση μετὰ θείας αὐθεντίας πρὸς τὸν κόσμον;... Καὶ ἤδη κατενόουν ὅτι ἡ ποικιλικότης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀπετέλει ἀρχήν, ἀλλὰ ἀνάγκην, ἀνάγκην διότι δὲν ὑπῆρχεν αὐθεντία, ἣτις νὰ ἀποφανθῇ ποία ἐκ τῶν διδασκαλιῶν ἦτο ὀρθὴ καὶ ποία λελανθασμένη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ δι' ἐμὲ ὡς διδάσκαλος. Ἡ μὴν αὐθεντία ἦτο ἡ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου ἢ τῆς ομάδος τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποία ἐπρέσβευον τὴν διδασκαλίαν. Αἱ διατυπώσεις τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν δὲν ἀπετέλουν αὐθεντίαν, ἐφόσον ἠδύναντο νὰ ἐρμηνευθοῦν κατὰ τὸ δοκοῦν ὑφ' οἰαοῦντο ἐκ τῶν τριῶν ομάδων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας. Νὰ εὐρίσκηται δὲ τις ἐν κοινονίᾳ μετὰ τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ τῶν Μοδερνιστῶν ἐσημαίνε συμμερισμὸν τῆς εὐθύνης δι' ὅ,τι οὗτοι ἐδίδασκον καὶ ὑποστήριζον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἦτο ἀλήθεια... Πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων μου μοι ἔλεγον: «Ἡ παλαιὰ τῶν Εὐαγγελικῶν

καλία παύσεται ανπιστορεπεί. Ὁ Ἀγγλο-
 λικισμὸς αὖτις διαρκῶς. Διὰ τὴν σκέπη τῆς
 θεωριῶν αὐθεντίας, ἐφόσον ὑπῆρχε τόση πρα-
 γματικὴ ἐργασία. ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ συντελεσθῆ»;
 «Τὰ ταῦτα ἦσαν ὡραῖα ἐπιχειρήματα· τί ὅμως θὰ
 εἴπατε περὶ τοῦ Μοδερνισμοῦ, τῆς διδασκαλίας
 τῆς. ἥτις προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὴν ὑπερφυ-
 λῆν ἀποκάλυψιν μετὰ τῆς καθ' ἡμέραν ἀποκτωμέ-
 νων γνώσεως καὶ ἥτις—διδασκαλία—πρὸς ἐπιτυχίαν
 σκοποῦ τῆς προσπαθεῖ νὰ ἀπαρηθῆ τὸν θαυμα-
 σμικτὸν χαρακτῆρα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ μει-
 νῶσιν τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ;...

Ἐπισημασθέντες περιεχόμενα ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Διασκέ-
 ψης τοῦ Girton τῶν Μοδερνιστῶν (1921) ὡς αἰ-
 ῶνα: «Ὁ Χριστὸς δὲν ἤξιον θεότητα δι' ἑαυτὸν»
 ἀποφαινομένον ἀπολύτως νὰ ἐγκαταλίπωμεν τὴν ἐκ-
 θετικὴν ἀπόδοσιν διδασκαλίαν, καθ' ἣν ἡ προσωπικότης
 τοῦ δὲν ἦτο ἀνθρωπίνη ἀλλὰ θεία», ἡ «Δὲν ὑπο-
 ῖναι ἡμεῖς ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐνόμιζεν
 ἑαυτὸν Θεόν», ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν μου ὀδύνης καὶ
 ἀβασίτητος. Θὰ ἐπεθύμουν αἱ ἰδέαι αὗται ν' ἀπε-
 σπασθῶν θεοσίας ξηρᾶς μὴ ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὴν
 ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας· πῶς ὅμως ἠδυνάμην νὰ κάμω
 ὑπόθεσιν αὐτήν, ἐφόσον ἐγνωρίζον ὅτι ὁ τρόπος
 τοῦ τοῦ σκέπτεσθαι ἀνήκει εἰς τὸν διευθυντὴν Θεο-
 λογικῆς Κολλεγίου ἀνεγνωρισμένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλη-
 σίας τῆς Ἀγγλίας; Αἱ ἰδέαι λοιπὸν αὗται ἦσαν προ-
 κλησθέντες νὰ διαδοθῶσιν εἰς τὰς ἐνορίας διὰ τῶν
 ἐπιθετικῶν, οἵτινες μορφοῦνται ἐν τῷ Κολλεγίῳ
 αὐτῷ... Περὶ τούτων ὁ Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης εὐ-
 λῶσεν ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ εἴπῃ: «εἰ τις ἐρχεται
 πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμ-
 βάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγετε·
 ἀλλὰ λέγων αὐτῷ χαιρεῖν κοινῶν εἰς τοὺς ἔργους αὐτοῦ
 ὡς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10—11). Καὶ σήμερον
 ἐπισημασθέντες ἀντιμέτωπος παραπλησίας καταστάσεως.
 οἱ διήρουν τὸν Χριστὸν, ὑπέσκαπτον τὴν προσω-
 πικότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἠρνοῦντο, ἀληθῶς εἰπεῖν,
 τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ... Οἱ ἐπίσκοποι ἐπὶ τῷ
 κοινῷ ὅπως ἀποκτείνωσιν αὐθεντίαν τινὰ ἐμποδίζουσαν
 τὴν λατρείαν τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ,
 καθ' ὅσον ὅσον, μ' ὅλα ταῦτα, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν
 ἀποκλίσειν τῆς πίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ
 Χριστοῦ... Ταῦτοχρόνως εἰσὶν ἠναγκασμένοι ν' ἀφί-
 κθῶσιν ἀπρόσβλητον τὴν διδασκαλίαν τῶν Μοδερνι-
 στῶν, λόγῳ τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις θ' ἀπέστεργεν
 τοιοῦτον δῆθεν περιορισμὸν τῆς ἐλευθέρως σκέ-
 ψης καὶ οὕτω (οἱ Ἐπίσκοποι) εἰσὶν ἀνίκανοι νὰ
 ἀποστατεύσωσιν τὴν διδασκαλίαν τῆς θεότητος τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν... Ἡ περὶ τὸ βιβλίον τῶν Προσευχῶν
 ἐπισημασθέντες ἀπεδείκνυν ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀδυναμίαν τῆς
 Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας ὅπως διατηρήσῃ ἐνότητά τινα
 εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς θεμελιώδεις αὐτῆς διδασκα-
 λίας... Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκεψέως μου εἰς Lisieux
 ἦτο καὶ ἡ ἐξέτασις ὑπ' ἑμοῦ ἐκ νέου καὶ ἔρουνα τοῦ
 Σώματος τῶν χειροτονιῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκ-
 κλησίας ἀπὸ διαφόρου σημείου ἀπόψεως. Καὶ ἐν
 αὐτοῖς εἶδον ὅτι ἐκ τῆς σήμερον παρ' ἡμῶν ἐν χόρ-
 ῳ ἀκολουθίας τῆς χειροτονίας πᾶσα νύξις περὶ θυ-

σίας εἶχεν ἐξοστρακισθῆ. Ὅλοι αἱ ἐκφράσεις, αἵτινες
 σαφῶς καὶ ὀρισμένως ἐδήλουν ὅτι σκοπὸς τῆς χειρο-
 τονίας εἶναι ὁ προχειρισμὸς ἱερέων πρὸς προσφορὰν
 θυσίας, εἶχον ἐξοβελισθῆ ἐκ τοῦ κειμένου. Εἰς δὲ τὰς
 λέξεις, αἵτινες περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἀκολουθίαν
 τῆς χειροτονίας, τῆς ὁποίας σήμερον χορῆσιν ποιού-
 μεθα: «Λάβε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τὸ ὑπουργημα
 καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως» κτλ. ἡ λέξις «ἱερεὺς»
 προσετέθη μόνον πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Καὶ ὄχι μόνον
 τοῦτο. ἀλλὰ καὶ πᾶσα μνεῖα περὶ τοῦ Σώματος καὶ
 τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας
 Ἐνυμοσιότητος ἐπίσης ἐξηφανίσθη... Ἡ ἀκολουθία τῆς
 Θ. Εὐχαριστίας ἐτροποποιήθη κατὰ τρόπον ἀποκλει-
 οντα τὴν ἰδέαν τῆς θυσίας, τὴν περιεχομένην ἐν ταῖς
 σχετικαῖς ἀκολουθίαις τόσον τῆς Καθολικῆς ὅσον
 καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχεδὸν πᾶσα ἀνα-
 φορὰ εἰς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ παρε-
 μέρισθη καὶ αἱ ὀλίγαι δὲ αὐταί, αἱ ὁποῖαι παρέμει-
 ναν καὶ εἰς τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἐβασίζομεν, ἦσαν
 ἀληθῶς εἰπεῖν ἀμφίβολοι καὶ πάντοτε ἐξημνησούνται
 κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐν τῇ Κατηχήσει αἱ λέ-
 ξεις «τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ τὰ ὁποῖα
 ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς λαμβάνονται ὑπὸ τῶν πι-
 στῶν ἐν τῷ Κυριακῷ τῷ Δείπνῳ», τὰς ὁποίας τισά-
 κες μετεχειρίσθη, προσετέθησαν καὶ αὐτὴς μόλις
 πρὸ τεσσαρακονταετίας.

Πάντα ταῦτα κατέστησαν εἰς ἐμὲ πρόφανές τὸ
 γεγονὸς, ὅτι ἦλο πολὺ δύσκολον νὰ εἶναι τις ἀπο-
 λύτως βέβαιος ὅτι δὲν ἐγένετο μεταβολὴ ἐν τῇ διδα-
 σκαλίᾳ τῆς θυσίας τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τῆς παρου-
 σίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῷ θείῳ Μυστηρίῳ. Καὶ
 ὅταν κατενόησα τοῦτο, ἕτερον γεγονὸς. ὅπερ δὲν εἶ-
 χον πρὶν ἴδῃ ἐν τῇ πλήρει αὐτοῦ ἐννοίᾳ, παρουσιά-
 σθη ἐνώπιόν μου καταπιέξον με, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ
 ἱστορικὸν ἀποτέλεσμα τῶν μεταβολῶν τούτων ἐπὶ
 τῆς Ἀγγλικανικῆς θρησκείας. Ταῦτα, λέγω, εἶχον
 ὑπ' ὄψιν: τὴν ἀπομάκρυνσιν ὅλων τῶν θυσιαστηρίων
 ἐξ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς χώρας καὶ τὴν τοποθέ-
 νησιν πολλάκις τῆς πλακῆς τοῦ θυσιαστηρίου πρὸ
 τῆς ἐξοθήρας τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα καταπατήται, καὶ
 τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἀμβωνος καὶ τοῦ ἱεροκλήρου ὡς
 τῶν οὐσιωδωτέρων πραγμάτων ἐν ταῖς ἀκολουθίαις
 τῆς Ἐκκλησίας... Τὰ γεγονότα ταῦτα ἐγένοντο ἐμφαν-
 τικώτερον, ὅταν ἀνελογίσθη ὅτι ὁ Cranmer καὶ ὁ
 λοιποὶ οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὰς μεταβολὰς ταύτας ἐν τῇ
 Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ εἶχον ἰδέας περὶ τῆς θυσίας
 καὶ τοῦ θυσιαστηρίου διαφόρους τῆς ἱστορικῆς διδα-
 σκαλίας περὶ τούτων τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ἀνα-
 τολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας... Πολλοὶ ἐξ ἐκείνων,
 οἵτινες θ' ἀναγνώσωσιν ταῦτα, θὰ ἐρωτήσωσιν ἴσως
 ἑαυτοὺς «Θεωρεῖ, λοιπόν, ἑνὸς ὅλην του τὴν παρελ-
 θούσαν δρᾶσιν ὡς ἱερέως ὡς μὴ πραγματικῆς».
 Ἐξαορτᾶται τί ἐννοεῖ τις λέγων «μὴ πραγματικῆς».
 Ἐὰν διὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης ἐννοῇ «λελανθασμέ-
 νην», ἡ ἀπάντησις εἶναι ναί. Ἐὰν ὅμως διὰ τῆς ἐκ-
 φράσεως «μὴ πραγματικῆς» ἐννοῇ ὅτι αἱ ὑπουργη-
 θεῖσαι ψυχαὶ δὲν ἤξιον τῶν χαρίτων, ὧν ἐδέοντο
 καὶ ἦσαν ἄξια, τότε ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι ἀναμφι-
 βόλως αὗται ἐλάμβανον τὰς χάριτας».

Ἐγκαταλείπομεν ἐνταῦθα τὸν κ. Vernon Johnson εὐχόμενοι αὐτῷ ἡρεμίαν ψυχικὴν ἐν τῷ λιμένι, ἐν τῷ ὀποίῳ ἠγκυροβόλησε τὸ ἀκάτιον αὐτοῦ.

Λονδίνον.

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νῆψις.

Ἦρχισε τὸ στάδιον τῆς νηστείας τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Ποία πρέπει νὰ ἦνε ἡ ἀγωγή τοῦ χριστιανοῦ κατὰ τὴν προπασχάλιον ταύτην περίοδον, μᾶς τὸ ὑποδεικνύει ἡ Ἐκκλησία: πρῶτον πρέπει ἀποβάλλοντες πάντα ἐγωϊσμόν καὶ πᾶσαν ἀλαζονείαν, νὰ ταπεινωθῶμεν, διότι μόνος ὁ ταπεινός φρων ἔλκεται εἰς μετάνοιαν. Δεύτερον, δεῖον νὰ μετανοήσωμεν ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις μας ὅχι ἀπλῶς διὰ λόγων, ἀλλ' ἐμπραγματώως, ὅπως τὸ ἔπραξεν ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς παραβολῆς. Τρίτον, καθήκον ἔχομεν, ἐκκλίνοντες ἀπὸ τοῦ κακοῦ διὰ τῆς μετανοίας, νὰ ποιήσωμεν τὸ ἀγαθὸν ἐν τῇ ἀρετῇ, πρωτίστη δ' ἀρετὴ εἶνε ἡ ἀγαθοεργία, ἡ ἐλεημοσύνη ἢ ἀνεπίδεικτος, ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀριστερᾶς γινομένη. Διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς μας δὲ προσηλώσεως εἰς τὴν ἀρετοπραξίαν ἐν νηστεία, ἐγρηγόρει καὶ προσευχῇ θὰ καταστῶμεν ἱκανοὶ ὅπως ἐπαξίως ἀπαντήσωμεν τὸν ἐρχόμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς Νυμφίον, καί, ἀναμνησθέντες τῆς ὑπὲρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας προσερχθείσης ὑπ' αὐτοῦ θυσίας ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, νὰ συνεορτάσωμεν ἐν ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ τὴν ἐν τῇ Ἀναστάσει νίκην τοῦ Κυρίου κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ καθ' ὅλου κράτους τοῦ διαβόλου. Ἐκ τούτου δηλὸν ὅτι ἡ νηστεία δὲν εἶνε ὁ σκοπὸς, ἀλλὰ τὸ μέσον τῆς ψυχικῆς ἀνυψώσεώς μας, τὸ μέσον τῆς πνευματώσεώς μας διὰ τὴν θείαν Μετάληψιν.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Ὅτι καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα περὶ τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἀκούονται ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας, ἔχομεν καθήκον νὰ τοιῶσωμεν καὶ αὐθις μετὰ χαρᾶς μεγαλειτέρας ἐξ ἀφορμῆς δύο προσφάτων ἀκαδημαϊκῶν δημοσιευμάτων, κατὰ σύμπτωσιν ἀνηκόντων εἰς δύο ἀκαδημαϊκοὺς ἀμφοτέρους τὰς φυσικὰς θεραπεύοντας ἐπιστήμας. Κατὰ τὴν τελευταίαν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας (26 Δεκ. 1929) ὁ Πρόεδρος αὐτῆς Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημ. Αἰγινήτης, ὁμιλήσας περὶ τῆς ἐξελιξέως τῶν κόσμων, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ τοῦ ὕλισμου καὶ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ταξέως. Ἀστρονόμος αὐτὸς καὶ λαλῶν μετὰ τοῦ ἀνεγνωρισμένου ἐπιστημονικοῦ κύρους του διεκήρυξεν ὅτι ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ποικίλα φαινόμενα καὶ γεγονότα ἐξήλειψαν πλέον ἐντελῶς τὴν πίστιν πρὸς τὰς ὕλιστικὰς ἰδέας, διαπιστῶν δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστημονικῆς λογικῆς τὴν ὑπαρξίν ἀνωτέρας πηγῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ νοῦς ἐπάγεται ὅτι «τὸν ἀνώτερον αὐτὸν Νοῦν διαβλέπομεν εἰς πᾶν σημεῖον καὶ ἀπὸ πᾶσαν στιγμὴν ἐν τῇ προνοίᾳ, ἐν τῇ σκοπιμότητι, ἐν τῇ ἐνότῃ τοῦ σχεδίου, ἐν τῇ ἀναλογίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀπλότῃ, αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦν εἰς

τὸν κόσμον, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ ἀριμονίᾳ τοῦ Νόμου, ὅστις κυβερνᾷ τὸ Σύμπαν, ἀντὶ τῆς ἀταξίας καὶ τῆς συγχύσεως, ἣτις θὰ ἐκράτει, ἀνέβασίλευεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ τύχη... Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀποτελεῖ ἀληθῶς θαῦμα καὶ ἡ δημιουργία τῶν ἀπειραρίθμων κόσμων τοῦ Σύμπαντος καὶ τῶν ἀπειροπληθῶν μορφῶν τῆς ζωῆς δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἀπειροελαχίστου ὕλικου ἀτόμου, δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μικροσκοπικοῦ κυττάρου; Καὶ δὲν εἶναι ἔργον θεοῦ, ἦτοι Θεοῦ μόνου κατορθῶμα, ἢ διὰ τῶν ἐν τῷ ἀτόμῳ θαυμασίων ἰδιοτήτων καὶ τῶν ἐν τῷ κυττάρῳ μωστηριαδῶν δυνάμεων, γένεσις, ἐξέλιξις καὶ συντήρησις τοῦ Κόσμου;...». Καὶ καταλήγει τὸν θαυμάσιον αὐτοῦ λόγον ὁ διαπρεπὴς ἀκαδημαϊκὸς διαπιστῶν ὅτι «ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ ἀπαντῶνται σοβαραὶ ἐνδείξεις, ἀνὸς ἀποδείξεις, συνηγοροῦσαι ἰσχυρῶς ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως Ἀνωτέρας Δημιουργικῆς Δυνάμεως ἐν τῷ Κόσμῳ· οὐδεμία δὲ ἐνδείξις καὶ ἔτι μᾶλλον οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἀποδεικνύουσα τὸ ἀντίθετον. Καὶ ἐὰν οὐδεὶς ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε, οὔτε θὰ δυνήθη ποτε νὰ ἀποδείξῃ τίς, ὅπολις καὶ πόθεν ὑπάρχει ὁ Ἄνω δημιουργὸς τοῦ Κόσμου, οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει. Σκέπτομαι ἀρα ὑπάρχει Θεός». Ἀκουέτωσαν ταῦτα οἱ ἐναβουνομένοι ἐπὶ τῇ ἡμιμαθείᾳ τῶν μικροῦ δοκησιοσοφοῦ καὶ ἄς κατανοήσωσιν ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἀληθῆς καὶ γνήσιος καὶ εἰλικρινῆς ἐπιστήμων νὰ εἶνε ἄθεος. Ἀπ' ἐναντίας· ὅσοι περισσότερον τὶς ἐμβαθύνει εἰς τῆς φύσεως τὴν σπουδὴν, τόσο θρησκευτικώτερος καὶ καθίσταται, ὡς ἀποδεικνύει τὸ παράδειγμα τοῦτο τοῦ ἡμετέρου ὑπερόχου ἀκαδημαϊκοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς Τετάρτης ὥρ. 6 1)2 μεταβάσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀντιπροσωπεῖα τῆς μεγάλης Ἀρχιερατικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Σεβ. Ἀδριανουπόλεως, Μαρωσίας, Θεσσαλονίκης καὶ Σπάρτης συνεζήτησε μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων σημείων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπεφυλάχθη ν' ἀπαντήσῃ ἀφοῦ προηγουμένως συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ κ. Ποσθυπουργοῦ, ἐδήλωσε δὲ ὅτι θὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὴν Βουλὴν ἐκτὸς τοῦ περὶ τῶν οἰκονομικῶν σχεδίου νόμου καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ.

—Οἱ παρεπιδημήσαντες ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Κηφισίᾳ συνεδρίου τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν νέων Σέρβοι Ἐπίσκοποι Niss (Ναῖσοῦ) Δοσίθεος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Νικόλαος συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης κ. Πολυκάρπου ἐπισκέφθησαν τοὺς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν, τὴν δὲ παρελθούσαν Τρίτην συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπισκέφθησαν τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιολογίαν, ἔνθα ἐγένετο δεξίωσις αὐτῶν, προσφωνήσαντος τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ἀντιφωνήσαντος τοῦ Ἐπισκόπου Δοσιθέου. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἔψαλλον διάφορα

ματα. Ἐκ τῆς Ριζαρίου Σχολῆς ὁ Ἀρχίδος Νικόλαος μετέβη μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Σμύρῃ Ἐκκλησιαστικὸν Ἄσυλον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρόου, ἐν τῷ ναύκωφ τοῦ ὁποίου παρηκολούθησε τὸ Ἀπόδειπνον καθ' ὃ ἔψαλλον αἱ τροφίμοι τοῦ Ἄσυλου. Ὁ διαπρεπὴς Σερβὸς Ἐπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν μεγάλην συγκίνησίν του ἐκ τοῦ φυλανθρωπικοῦ τούτου δρώματος.

— Ὁ γηραιὸς Καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Β. Ἀντωνιάδης ἀσθενήσας θεραπεύσασθαι ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ «Εὐαγγελισμός».

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Φιλιαδῶν κ. Ἀθηναγόρας ὑποστάς ἐπανειλημμένας ἐγχειρήσεις ἐν τῷ «Εὐαγγελισμῷ» ἐξηλθεν ἤδη ἐξ αὐτοῦ πρὸς τῶν ἡμερῶν, ἀποκατασταθεῖσης τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

— Ἐξήτησαν ἄδειαν παραμονῆς ἐν Ἀθήναις ἐπισημασίαι Σεβ. Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου καὶ Πτολεμαΐδος Ἰωακείμ.

— Ἀφικετο εἰς Ἀθήνας ἐπ' ἀδείᾳ διὰ τινος ἡμέρας ὁ Σεβ. Ὑδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιος.

— Ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων Κοινοτικῶν καὶ Κοινοφελῶν περιουσιῶν ἐχορηγήθη διὰ τὴν Ἱ. Μητροπολιν διδυμοτείχου θήκη ἀργυρᾶ περιέχουσα Ἱ. Λειψάνῳ Ἁγίῳ.

— Ἡ προπαραελθούσα Παρασκευὴ ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐν Κηφισίᾳ ὑπὸ τοῦ Δρος Τζῶν Μόττ συγκληθεῖσης ἀνεπίσημου συσκέψεως κληρικῶν καὶ θεολόγων τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μετ' ἀντιπροσώπων τῆς Παγκόσμιου Ἐπιτροπῆς τῶν Χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων καὶ τῶν ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις τοπικῶν ὀργανώσεων τῶν Χ.Α.Ν. Ἡ ἐν λόγῳ συσκεψίς ἐπὶ τριήμερον ἀσχοληθεῖσα περὶ τὴν μελέτην τῆς ῥυθμίσεως καθ' ὅλου τοῦ προγράμματος τῶν ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις Χριστιαν. Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων ἐπελήφθη τῆς εἰδικωτέρας ἐξετάσεως τῶν προβλημάτων τῆς σημερινῆς νεολαίας τῶν ὀρθοδόξων χωρῶν, τῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας ἡ παγκόσμιος ὀργάνωσις τῶν Χριστιανικῶν Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων δύναται νὰ προσφέρῃ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀπόλυτον διαθεσιν τῆς ὁποίας ἐθήκαν ὅλα τὰ μέσα ὅσα δύναται αὕτη νὰ διαθέσῃ, τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις τοπικῶν ὀργανώσεων τῆς Χ.Α.Ν., τῆς μορφώσεως καὶ τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν καταλλήλων μελῶν τοῦ προσώπιου τοῦ τῆς ἐν πνεύματι ἀπολύτως ὀρθοδόξῳ καὶ τῶν ἐπισημῶν σχέσεων τῶν τοπικῶν ὀργανώσεων τῶν Χριστ. Ἀδελφοτήτων πρὸς τὴν Παγκόσμιον Ἐπιτροπὴν αὐτῆς. Εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἶχον ὁ Παναγ. μητροπολίτης Θεσσαλονικῆς κ. Γενναδίος, ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Ἀρχίδος κ. Νικόλαος, οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τσαγκῶφ τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας, Ζενκόβσκυ τῆς ρωσικῆς φιλοσοφικῆς Ἀκαδημίας Παρισίων καὶ οἱ κ. κ. Α. Koechlin ἀντιπρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Χ.Α.Ν., Ε. Stange Γεν. Διευθυντῆς τῆς Γερμανικῆς ἐνώσεως τῶν Χ.Α.Ν., Visser t Hooft, ἀντιπρόσωπος τῆς Παγκοσμίου Φοιτητ. Χριστιαν. Ὁμοσπονδίας καὶ D. Davis Γεν. Διευθυντῆς τῶν ἐν Εὐρώπῃ Χ.Α.Ν. Τὴν ἐναοξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς συσκέψεως ἠύλογησεν ὁ Μαζαρωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὅστις καὶ ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας ἵνα τονίσῃ ὅτι ἡ Χριστιαν. Ἀδελφότης τῶν Νέων ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις μόνον ἐν ἀπολύτῳ ὀρθοδόξῳ πνεύματι δύναται νὰ ἐργασθῇ, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἱκανοποίησίν του διότι ἐν Ἑλλάδι ἐργάζεται αὕτη ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ταιαύτης ἀρχῆς. Ἄξιον ἰδιαιτέρας ἀναγραφῆς εἶναι οἱ βαρυσήμαντοι λόγοι τοῦ Δρος Τζῶν Μόττ, Προέδρου τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Χριστιαν. Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων, ὅστις ἐδήλωσε κατηγορηματικῶτα ὑπὸ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ ιδιότητα εἰς ἀπάντησιν τῶν κατὰ τῆς Χρι-

στιαν. Ἀδελφότητος ὑπὸ τινων διατυπωθεῖσῶν ἔστιν ὅτι κατηγοριῶν, ὅτι ἡ ὀργάνωσις αὕτη τίθεται εἰς τὴν ἀπόλυτον διαθεσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπολογίζουσα ὅτι καὶ θὰ ὠφελήθῃ πραγματικῶς ἀπὸ τῶν ἀνεκτιμητῶν φησαυρῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ὅτι ἡ ἐπὶ κομμουνισμῷ συκοφαντία δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ, ἐφ' ὅσον ἐπισήμως ἐν Ρωσίᾳ ἐξακρατηρίσθη αὕτη ὡς ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅτι ἡ ἐπὶ προπαγάνδῃ προτεσταντικῆς συκοφαντίας ἐπίσης δὲν δύναται νὰ σταθῇ, διότι οὐδαμῶς ἐσημειώθη ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις κροῦσμά τι ἐνεργείας τοιαύτης, τὴν ὁποίαν ἡ Παγκ. Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ἐκνομον, οὐσα πρόθυμος νὰ τιμωρήσῃ οἰονδήποτε ξένον πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ὑπἄλληλον τῆς θ' ἀνεκαλυπτεν ὡς καταχρωμενον τῆς ἐμπιστευτικῆς θέσεώς του, ὅτι δ' ἡ ἐπὶ μασσωνισμῷ κατηγορία ἐπίσης οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη κατὰ τῆς ὀργανώσεως ἰσχύν, διότι αὐτὸς οὗτος ὁ Τζῶν Μόττ, οὐδ' ὑπέρηξεν, οὐδ' εἶναι, οὔτε θα γίνῃ ποτὲ μέλος οἰασθήποτε «Σποᾶς». Ὁ Παναγ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐξέφρασε τὴν ἰδιαιτέραν του χαρὰν διὰ τὰς δηλώσεις ταύτας τοῦ Δρος Τζῶν Μόττ, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸσον ἐπίσημον τροπον γενόμενα θέτουσιν ἀσφαλῶς τέμα εἰς τὰς ἐναντίον τῆς ὀργανώσεως ἀκουσθείσας ποτε συκοφαντίας. Τὰ συμπεράσματα τῆς συσκέψεως ταύτης καθορίζοντα ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ τὸν τρόπον τῆς μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας δράσεως τῆς Χ.Α.Ν. θὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν οἱ μετασχόντες τῆς συσκεψῆς κληρικοί καὶ θεολόγοι καὶ θὰ περιληφθῶσιν εἰς τὰ προγράμματα τῶν ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις χώραις Χριστιαν. Ἀδελφοτήτων τῶν Νέων.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεως ἐν Ἀθήναις ἱεραρχῶν καὶ θεολόγων ἐκ τῶν ξένων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀργανώθη ὑπὸ τῆς Χριστιαν. Ἀδελφοτήτος τῶν Νέων ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» συγκεντρώσεως καθ' ἣν ἐνώπιον πλήθους ἀκροατῶν ὁμίλησαν περὶ τῶν προβλημάτων τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας ὁ σεβ. μητροπολίτης τῶν ἐν τῇ Δ. Εὐρώπῃ προσφύγων ῥώσων κ. Εὐλόγιος, ὁ σεβ. μητροπολίτης Νύσσης κ. Δοσιθεὸς, ὁ σεβ. βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Τίτος καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας κ. Τσαγκῶφ. Τούς ὁμιλητάς παρουσίασεν ὁ καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, ὅστις καὶ ἔκαμε τὴν σχετικὴν εἰσηγήσιν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκεντρώσεως. Εἰς τὸ τέλος ὁμίλησεν ὁ Δρ Τζῶν Μόττ περὶ τῶν προβλημάτων τῆς παγκοσμίου νεολαίας.

— Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου παρέθεσεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Πάλας πρόγευμα εἰς τοὺς ἐκ τῶν μετασχόντων τοῦ προηγουμένου συνεδρίου τῶν ΧΑΝ Καθηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων. Κατὰ τὰς ἀνταλλαγείσας προποσεις οἱ ξένοι ὀρθοδόξοι Καθηγηταὶ ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκην τῆς στενωτέρας συνεργασίας τῶν Καθηγητῶν τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκφράσαντες δὲ τὴν συγκίνησίν των ἐπὶ τῇ πρόφρονι ταύτῃ δεξιῶσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου διετύπωσαν τὴν εὐχὴν ὅπως ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν προέλθῃ ἡ πρωτοβουλία τῆς συνεργασίας, τὴν ὁποίαν καθιστῶσι τὰ μάλιστα ἐπιτακτικὴν αἱ σύγχρονοι περιστάσεις. Ὁ προκαθήμενος τῆς Τραπεζῆς Μακριατάτος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διπλὴν αὐτοῦ ιδιότητα ὡς Προέδρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς Ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπισφραγίζων τὰ τῆς ξενίας ὑπέσχετο πᾶσαν συνδρομὴν διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς συνεδρίου τῶν Καθηγητῶν τῶν ὀρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν ἐν Ἀθήναις.

— Τῇ 16 Φεβρουαρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἐν τῇ συνοικίᾳ Ροῦφ ἐν Ἀθήναις. Ὁ ναὸς οὗτος ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλείου Τζαφέρη δαπανήσαντος περὶ τὰ 4.000.000 δραχμῶν καὶ ἀπερρώσαντος τὸν ναὸν εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης μετὰ περιοχῆς ἰκανῆς. Ἄπειρον πλῆθος συνέρρευσεν εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων, ἔψαλλε δὲ χορὸς ἐκ 30 ὀρφανῶν τροφίμων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὁμίλησας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπ-

της παραβολής του Ἀσώτου ἐξήρθε τὴν ἔννοιαν τῆς μετανοίας καὶ τὴν σημασίαν τῶν ἱερῶν ναῶν διὰ τὴν χριστιανικὴν ζωὴν, ἐξέφρασε δὲ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κτήτορα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐπεσεκεφθῆ κατ' οἶκον τὸν κ. Βασιλείου Τζαφέρη, προσήλθον δὲ καὶ τὰ ὄρφανὰ ἵνα ἐκφράσωσι τὴν ευγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὸν μέγαν εὐεργετην τῶν, ὅστις μετὰ διακρῶν συγγινήσεως βραθείας ἀδεχθῆ τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας.

— Πρὸς ἀνακούφιον τῶν ἐκ τῆς πλημύρας παθόντων ἐν Ἀθῆναις ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατήρτισε μεγάλην Ἐπιτροπὴν καὶ ἐξέδωκε σχετικὴν ἔκκλησιν πρὸς τὸν λαόν, ἐδέχθη δ' ἐπανειλημμένους Ἐπιτροπὰς τῶν παυόντων. Ἡ Ἐπιτροπὴ κατήρτισε ὡς ἑξῆς: Προεδρος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ἀντιπρόεδρος ὁ Δι-

μαρχος Ἀθηναίων κ. Σ. Μερκούρης, οἱ κ. κ. Ἰωάννης Δροσόπουλος, Γεώργιος Βλάχος, Ἀλέξανδρος Χαλκοκονδύλης καὶ αἱ κυραὶ Ἀθηνῶν Σοφία Ἀφεντούλλη, Αἰκατερίνη Κ. Βαλαωρίτου, Ραλλοῦ Ἰωργαντᾶ, Λουκία Κ. Δεμερτζῆ, Εἰρήνη Γ. Δούμα, Μαρία Ν. Δραγουμή, Ἐλένη Σ. Ευκλείδη, Ρόζα Ζυμβρακάκη, Δανάη Καλλέογρη, Ἐλένη Καλλιφρονά, Ζωὴ Καμπᾶ, Ἐλενη Καποδίστρια, Ρωξάνη Καρατζᾶ, Α. Ν. Δεβιδή, Α. Σ. Μπαλατζῆ, Ἐλένα Σκουζέ, Γ. Στρέϊτ, Μ. Ὑψηλάντη, Ἀσπασία Ἀλ. Χαλκοκονδύλη.

— Τὴν 22αν Φεβρ. τελεσας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαίας τήσεως ἐχειροτόνησεν εἰς Ἱεροδιάκονον τὸν Καθηγῆ τὴν Χριστοφόρον Παλουτσόπουλον, προταθέντα ὡς Ἱεροκήρυκα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμεν(βούλιον τῆς ἐν Φανεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι, ἐκτιθενταί εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δούξ ἐνοικιασεως ὁ Ὑδρομυλος τῆς Μονῆς μετὰ τῆς περιπεφραγμένης περιοχῆς του καὶ οἱ ἐν ταῖς θέσεσι Γούβα, Ἀπηδιά καὶ Κουνιότικο ἀγροὶ τῆς Μονῆς, γυνθρομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 9ην τοῦ τρέχ. μηνὸς Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—4ην μ. μ. ἐν Γκούβα καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. ἐπιηνοδικοῦ Φανεοῦ ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ καὶ τῆς Μονῆς, καὶ ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται διὰ μὲν τὸν Ὑδρομυλον δραχ. 11.000, διὰ τὸν ἀγρὸν Γούβα δρ. 9.000, διὰ τὸν ἀγρὸν Ἀπηδιά δρ. 2.000 καὶ διὰ τὸν ἀγρὸν Κουνιότικο δρ. 200 ἔτησιως καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους τῆς διακηρύξεως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γινῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου Ὀλυμποῦ προκηρύσσει ὅτι ἐκτιθησὶν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1ον) Μονοετοῦς ἐνοικιασεως τὸ ἥμισυ τῆς φερνῆς καὶ χειμερινῆς ἰδιοκτήτου χορτοφωμῆς τῆς Μονῆς (τοῦ ἑτέρου ἡμισιοῦ ὄντος μισθωμένου) καὶ 2ον) τὴν ἐκποίησιν τῆς ἀγγελῆς ἀγελαδων τῆς Μονῆς τεσσαρακοντα ἑπταετῶν καὶ εἴκοσι τριετῶν. Ἡ δημοπρασία διενεργηθήσεται τὴν 9ην Μαρτίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν ἐν Κατερίνῃ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ὥρας ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς. Οἱ ὄροι τῆς ἐνοικιασεως καὶ ἐκποιήσεως εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης Ξενοφάντος Συλλοπούλου.

Τὸ Ἡγύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης προκηρύττει ὅτι ἐκτιθενταί εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ κατωθι εἶδη: 1] [60] ἑξήκοντα ὀκάδες ἔρια προβάτων παραγωγῆς 1930, 2] [10] δεκα ὀκάδες ἔρια αἰγῶν παραγωγῆς 1930. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καρρασοῦ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῶν Εἰρηνοδικῶν Ἀγραφῶν καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμεν(βούλιου τῆς Μονῆς, τὴν 9 Μαρτίου 1930 ἡμέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ.

Τὸ Ἡγύλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζερμπίτης διακηρύττει ὅτι δοθείσης μείζονος προσφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐν θέσεσι: Ἰσιριγῶτη, Σύγρια καθολικοῦ ναοῦ Παρηγοπαναγίας, Γερομάρτη, Μαυρογιάννη, Βορβακί ἢ Ἀγανία, Ἀνταλλαγῆ, μίαν ἀνωγειοῦ οἰκίας ἐν Λαμνίοις καὶ Ζερβινού, ἀπαλαμβάνεται ἡ δημοπρασία τὴν 16ην Μαρτίου ἐ. ἑ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ξηροκάμπῳ καὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀντιπροσώπων, συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

Ἦτοις «Φοινίκος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι

Τὸ Ἡγύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βλακερνῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτιθησὶν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθῆσομενην τῇ 23 Μαρτίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 ἐν Δεχαιοῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μυρτουντίου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. 35] πρόβατα, 3 ζυγούρια, καὶ 8 κριοῦς, οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γινῶσιν τῶν δρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφεῖω τῆς Μονῆς καὶ εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεταί εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικιασις τῆς ὑλοτομίας καὶ ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δασοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατῆς α) χιλίων ἑκατὸν τεσσαρακοντα (1140) κυβικῶν μέτρων στρογγυλῆς πελεκητῆς καὶ ναυπηγίμου ξυλίας ἐκ πεύκης β) δεκα τρεῖς χιλιάδας ἑπτακοσίας πενήκοντα [13750] ζυγία καυσόξυλα ἐκ πεύκης γ) διακοσίας εἴκοσι χιλιάδας [22000] ὀκάδας πευκοφλοιοῦ δ) ἑκατὸν χιλιάδας [100000] ὀκάδας ξυλανθράκων ε) εἴκοσι πέντε χιλιάδας [25000] στατηρας ἀσβέστου συμφωνῶς μὲ τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Ἐθρείας τῆς Κοινοτήτος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται α] τὴν μὲν στρογγυλῆς πελεκητῆς καὶ ναυπηγίμου εἰς δραχμας ἑκατὸν εἴκοσι πέντε [125] κατὰ κυβικὸν μέτρον β] τῶν δὲ καυσόξυλων εἰς δραχμας ἑξ [6] κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατῶν ὀκάδων γ] τοῦ δὲ πευκοφλοιοῦ εἰς λεπτά εἴκοσι κατ' ὀκάδων δ] τῶν δὲ ξυλανθράκων εἰς λεπτά τριάκοντα [30] κατ' ὀκάδων καὶ ε] τῆς ἀσβέστου δραχμας δύο [2] κατὰ στατήρα. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Λίμνης ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνηθεῖ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 16 Φεβρουαρίου ἐ. ἑ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μεχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Τὸ Ἡγύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μουνδῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτιθησὶν εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 16ην Μαρτίου ἐ. ἑ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Βολισσῷ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Βολισσοῦ κ. Ἰωάννου Διβανοῦ, τοῦ Ἡγυλίου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπ. Καρδαμύλων ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ξενώνου, τοῦ ναυδρίου τοῦ νεκροταφείου, τοῦ θύλου τῆς εἰσόδου τῆς Μονῆς καὶ τῶν ὑδροσαλήνων ὑπὸ δρους ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γινῶσιν προσερχομενοὶ ἐν τοῖς γραφεῖοις τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ ἀνω Συμβολαιογραφεῖω.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Καθηγῆτης τοῦ Πανεπιστημίου	ΔΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3 ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. 100 ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 30
---	--	---

Διεύθυνσις Συντάξεως: Μοσχονησιών 12α. — Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Δικηπεραιώσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέης 21